

El tren de les 20.40h

Santi Sala Garcia

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

La duresa de l'hivern es mostrava davant meu sense contemplacions. Boira, fred, alguns tímids flocs de neu i un suau ventijol que em glaçava cadascuna de les parts del cos. Feia anys que l'hivern no es manifestava amb tanta intensitat. Era negra nit, malgrat que tot just arribàvem a les 20.35h del vespre. Jo estava palplantat al costat de la via, esperant que passés el tren de les 20.40h. No hi havia ni una ànima al meu voltant, lògic, tenint en compte que sortir al carrer amb aquella fredorada només estava a l'abast d'insensats.

Un soroll de passes al meu darrera, em va sobresaltar. En tombar-me vaig afigurar una noia d'uns vint-i-cinc anys que s'acostava cap on era jo. Arribava suada i esbufegant, segurament havia vingut corrent. Em va cridar molt l'atenció, doncs anava molt desabrigada, tan sols portava posat un jersei no massa gruixut. Era molt bufona, però estava extremadament prima, semblava malalta. Ens vam saludar.

- **Noia:** *Hola.*

- **Jo:** *Hola.*

Parlava fluix, costava d'entendre-la, no sé si en tenia la culpa l'esforç físic que acabava de fer o bé aquell era el seu to de veu normal.

- **Noia:** *Ha passat el tren de les 20.40h?*

- **Jo:** *No, encara no. Això que ja és l'hora.*

- **Noia:** *L'estas esperant?*

- **Jo:** *Sí. I tu?*

- **Noia:** *També.*

Dit això, vaig percebre com s'allunyava una mica de mi i dissimuladament es posava a plorar. En un primer moment vaig intentar ometre-ho, com si no me n'adonés, però bramava amb tal intensitat i desconsol, que em va entendre. M'hi vaig tornar apropar.

- **Jo:** *Estàs bé?*

- **Noia:** *No...*

No sabia què dir-li. No m'atrevia a preguntar-li què li passava, ni a consolar-la, doncs no la coneixia de res. Va ser ella qui va continuar.

- **Noia:** *Estic farta! No puc més! Saps?? Avui he descobert que el meu xicot m'era infidel amb la meva millor amiga. I el més gros de tot és que portaven més d'un any veient-se a la meva esquena.*

No sabia com reaccionar davant les confidències d'una desconeguda. La vaig respondre amb una tendra mirada de resignació. Ella va continuar desfogant-se.

- **Noia:** *I arribo a casa i uf... És que em poso malalta de pensar-hi...*

- **Jo:** *Per què?*

- **Noia:** *M'he discutit amb els pares, com sempre. He arribat plorant i no els he pogut amagar el que havia passat amb el meu xicot. I saps? S'han posat de part seva... Segons ells és normal que es cansés de mi. Era el que m'havia guanyat.*

- **Jo:** *Però, quina culpa en tens tu?*

- **Noia:** *Ah, pregunta'ls-ho a ells!*

- **Jo:** *No entenc com et poden dir una cosa com*

aquesta.

- **Noia:** *Ho diuen perquè aquest darrer any no he estat gaire bé. He patit una de-pressió i he tingut problemes amb l'alimentació... És una història llarga. No et vull avorrir.*

- **Jo:** *La vida és una merda.*

Després de deixar anar aquella frase tant descoratjadora, vaig mirar el rellotge. Va semblar una mica descortès, com si no m'interessés el que m'explicava, però no era la meva intenció. Ella se'n va adonar.

- **Noia:** *Passa tard, no?*

- **Jo:** *Sí, fa deu minuts que hauria d'haver arribat.*

Allà palplantats la sensació de fred es percebia amb una intensitat excessiva. El vent cada vegada era més gèlid. La noia estava tremolant. No era d'estranyar, tenint en compte com anava vestida.

- **Jo:** *Tens fred?*

- **Noia:** *Sí, bastant!*

Vaig decidir treure'm la jaqueta i deixar-li. No ho vaig fer amb la intenció de disculpar-me per haver mirat el rellotge quan ella s'estava sincerant, simplement vaig creure que ho havia de fer. D'altra banda, jo, a sota l'abric encara portava un bon jersei.

- **Jo:** *Té! Posa-te-la!*

- **Noia:** *No, no. Només faltaria.*

- **Jo:** *Va, dona. Mira quin jersei més gruixut porto a*

sota.

- **Noia:** *Val, te l'accepto, la veritat és que m'estic congelant. Moltes gràcies, eh!*

Em va somriure per primera vegada des de que havia arribat.

- **Jo:** *De res.*

Tot i que al principi no tenia massa ganes de parlar, vaig decidir que seria una bona opció per fer més amena l'estona que havíem d'esperar abans no arribés el tren.

- **Jo:** *Escolta... No em vull posar filosòfic, però tu creus que el destí està escrit?*

- **Noia:** *Home... Doncs, podria ser, no ho sé. Si et dic la veritat, mai m'ho he plantejat.*

- **Jo:** *Ets estudiant?*

- **Noia:** *Sí, com ho saps?*

- **Jo:** *En fas cara.*

Vam tornar a somriure. Semblava que la conversa ajudava a mitigar aquell penetrant fred.

- **Noia:** *Estudio magisteri, però fa temps que ho vull deixar. He descobert que no era el que volia realment.*

- **Jo:** *Sí. Sovint el pas del temps canvia els nostres gustos i els nostres objectius.*

- **Noia:** *Tu treballes?*

- **Jo:** *Estic a l'atur. Aquesta crisi...*

- **Noia:** *Ja! ... Escolta, potser em fico on no em demanen, però es pot saber perquè esperes el tren?*

- **Jo:** *Vaig a veure la meva dona i el meu fill.*

En aquell moment vam escoltar el so del tren. Estava arribant. Ens vam mirar i vam finalitzar la conversa de cop. Vam fer unes passes endavant.

- **Noia:** *Ha estat un plaer xerrar amb tu.*
- **Jo:** *El mateix et dic.*

Es va treure la jaqueta i me la va tornar. El tren ja estava a pocs metres de nosaltres. Això em va fer reaccionar. Em vaig acostar a la noia molt excitat.

- **Jo:** *Surt!* (cridant)
- **Noia:** *Què?*
- **Jo:** *Marxa!! Marxa!!* (cridant encara amb més intensitat)

Sense temps per dir res més, adonant-me que la noia no es movia, em vaig llençar a sobre seu. Els dos vam rodolar fins eixir de la via del tren. Ens va anar d'un pèl. El comboi passà a alta velocitat.

Encara, estesos al terra, ella em cridà exaltada.

- **Noia:** *Per què ho has fet? Per què no m'has deixat acabar amb aquesta merda de vida?*
- **Jo:** *No ho podia permetre.*
- **Noia:** *De què vas, d'heroi?*
- **Jo:** *No ho havies de fer. T'he mirat, m'he vist reflectit en tu i ho he vist clar... No estava preparat per fer-ho i tu tampoc. Suicidar-se no és la solució!*

Després d'aquests instants d'excitació, un calfred em va

recórrer tot el cos. Sense poder-ho evitar, em vaig posar a plorar com una magdalena. Els records m'ofegaven. Es va fer un silenci, només trencat pel meu somiqueig. Ella es va entendre en veure'm plorar. Amb un to de veu més feble es va tornar a dirigir cap a mi.

- **Noia:** *Quant temps fa que has perdut la dona i el fill?*

- **Jo:** *Vuit mesos.*

- **Noia:** *No fa gaire.*

- **Jo:** *Va ser culpa meva. Van morir en un accident de cotxe. Jo en vaig tenir la culpa. És molt dur viure amb això a l'esquena.*

- **Noia:** *Tranquil.*

Em va passar el braç per la cintura intentant consolar-me.

- **Noia:** *Si et dic la veritat, jo tampoc estava preparada per fer-ho. He arribat furiosa, estava fora de mi. En aquell moment l'única cosa que desitjava era acabar amb tots els problemes i havia pensat que l'única manera d'aconseguir-ho era tirar-me sota el tren. Ara m'alegro que ho hagi impedit. Els meus problemes al costat dels teus són insignificants...*

- **Jo:** *No. No ho crec pas això.*

Em vaig calmar una mica.

- **Jo:** *És curiós, havent-se trobat en aquest indret. Com és que has vingut aquí a fer-ho?*

- **Noia:** *Suposo que pel mateix que tu. És un lloc on mai hi ha ningú, és fàcil d'accedir-hi i els trens circulen a*

molta velocitat..

- **Jo:** *Abans t'he preguntat si creies que el destí està escrit...*

- **Noia:** *Sí, ho recordo.*

- **Jo:** *Jo no ho crec. Penso que l'escrivim nosaltres a diari, amb els nostres actes.*

- **Noia:** *Doncs m'alegro que no haguem decidit llençar el bolígraf.*

Per primera vegada a la vida m'alegrava que el tren de les 20.40h no hagués arribat puntual. Segurament, encara que som nosaltres qui escrivim el destí, no cal menysprear el paper fonamental que el factor sort té en les nostres vides.

Llavors ella interrompé les meves profundes reflexions, per escriure una nova pàgina del nostre destí.

- **Noia:** *Vols que anem a l'estació a prendre un cafè ben calent?*

- **Jo:** *Sí. Amb molt de gust.*